

Три водни чаши конякъ бѣха достатъчни да замаятъ болния. Той затвори очи, и докато се унасяше, ние го съблѣкохме и обвѣрзахме съ ремъци. Върху главата му хвърлихме една кърпа. За по-удобно, тенджерата съ инструментитѣ вързахме съ вѣже за тавана, и тя се люлѣеше заедно съ люлѣнето на парахода.

Джимъ взе ножа. Съ едно бързо движение той разрѣза кожата на корема; кръвъ прѣсна на всички страни.

Скоро щипкитѣ! — изкомандува той.

Една по една всички вени и артерии бѣха прищипнати, и кръвта спрѣ.

— Вземи сега дветѣ вилици и разтвори раната; дръжъ здраво!

Азъ разопнахъ съ изкривенитѣ вилици разрѣза и отдолу се подадоха червени мускули. Джимъ почна да рѣже и тѣхъ. Ние стоимъ разкрачени. Клатушкането се засили. Горе на палубата ставаше нѣщо. Отвѣнъ се чуваше голѣмъ шумъ. Единъ морякъ влѣзе при насъ и ни разправи, какво става.

— Мѣглата внезапно настѣпи — каза той. Капитанътъ заповѣда да спуснемъ една лодка, на която поставихме фенеръ. Веригата на котвата хвърлихме въ водата и сега трѣгваме. Китайцитѣ ще има утре да се чудятъ на лодката съ фенера.

Още не казалъ това, и вѣнъ се чу изстрелъ. Сигурно китайскитѣ войници сж отрезвяли и сж забелязали, че параходътъ е въ движение — помислихъ си азъ. Сега ще има цѣло сражение горе. За насъ бѣ важна операцията, и азъ дърпахъ колкото се може вилицитѣ.

Изведнажъ вратата на нашата кабина се отвори. Единъ китаецъ съ разкривено отъ ядъ лице скочи при насъ. Джимъ превързваше въ това време слѣпото черво съ намѣрение да го отрѣже. Азъ изпуснахъ вилицитѣ и